

מפתגמי רבנו הזקן:

אִין לָנוּ מִשְׁגַּג, עַד כַּמָּה
יָקָר אֶצֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ.
הוּא גוֹכּוֹ שֶׁל יְהוּדִי.

(היום יום, כט אלול)

רַבֵּנוּ הַזָּקֵן כּוֹתֵב בְּסִדּוּרוֹ:

נִכּוֹן לומר קֹדֶם הַתְּכַלָּה "הֶרִינִי מְקַבֵּל עָלַי
מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאַהֲבַת לִרְעָה כְּמוֹהִי".
זֶאת אוֹמֶרֶת אֲשֶׁר מִצְוֹת אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל
הִיא שֶׁעַר הַכְּנִיסָה, אֲשֶׁר דֶּרֶךְ בּוֹ יָכוֹל הָאָדָם
לָבוֹא לִפְנֵי הַשֵּׁם אֱלֹקִים לְהִתְפַּלֵּל, בְּזִכּוֹתֶיהָ
תִּתְקַבֵּל תְּכַלֵּת הַמַּתְפַּלֵּל. (הַיּוֹם יוֹם, ב תַּמּוּז)

בְּנֵי יֶלֶד בּוֹכָה

הָאָדָמוֹר הָאֲמָצְעִי, רַבִּי דּוֹבְעֵר, הָיָה יָדוּעַ בְּכֹשֶׁר הַהֶעֱמָקָה הַבִּלְתִּי רָגִיל שְׁלוֹ. כְּשֶׁהָיָה עוֹסֵק בְּעִנְיָן כָּלִשְׁהוּ הָיָה שָׁקוּעַ בּוֹ לְגִמְרֵי מַבְלִי לְדַעַת מָה קוֹרָה סְבִיבוֹ. פַּעַם, כְּשִׁישָׁב וּלְמַד בְּבֵיתוֹ, נָכַל בְּנוֹ הַפְּעוּט מֵעֲרִיסָתוֹ וּכְרָץ בְּבָכִי. אוֹלָם אָבִיו הָיָה שָׁקוּעַ כָּל כָּף בְּלִמּוּדוֹ, עַד שֶׁלֹּא שָׁמַע כָּלֵל אֶת הַבָּכִי. בְּקוֹמָה הָעֲלִיזָה הַתְּגוּרָר אָבִיו, אָדָמוֹר הַזֶּהוּ, רַבִּי שְׁנִיאֹר זְלָמוֹ מְלִיאָדִי. אִרְיָ הוּא יָשָׁב בְּאוֹתָהּ שָׁעָה וְעַסָּק בַּתּוֹרָה, אֲרֵי הוּא שָׁמַע אֶת הַבָּכִי וַיֵּרֶד לְמִטָּה וְהִרְגִּיעַ אֶת הַתִּינוּקָה. לְאַחֵר מִכּוֹ הָעִיר לְבָנוֹ, שֶׁלֹּא זֶה הַדֶּרֶךְ לֵהִיט שָׁקוּעַ בְּעִנְיָנִים נִעְלִים עַד כִּדִּי כָּף שֶׁלֹּא שׁוֹמְעִים אֶת קוֹל בָּכִיו שֶׁל יֶלֶד.

הוֹסִיף עַל כָּף הָרַבִּי מְלִיּוּבְאִיטְשׁ: יֵשׁ בְּכָה לְקַח חֲשׁוֹב עֲבוּרָנוֹ. אֲפִלּוּ אָדָם הָעוֹסֵק בְּעִנְיָנִים הֲכִי נִעְלִים וְחֲשׁוּבִים, חִיבָת לֵהִיט אֲזָנוֹ כְּרוּיָה לְבָכִי הַפְּנִימִי שֶׁל נִשְׁמוֹת יְהוּדִיּוֹת, תִּינוּקוֹת שֶׁנִּשְׁכָּחוּ וְנִכְלָלוּ מֵעֲרִיסָתָם. חוֹבָה לְגִשֵּׁת לְאוֹתָם יְהוּדִים, לְקַרְבָּם וּלְהַשִּׁיבָם אֶל חִיק יְהוּדוּתָם.

אוכלים בצומת

אחד מחסידי אדמו"ר הגדול, היה יהודי עשיר ומכניס אורחים נפלא. בביתו עמדו חדרים מיוחדים לרשות האורחים, וכל אורח היה זוכה בארוחה דשנה וביחס חם ולבבי. בעל הבית אר נהג ללוות את אורחיו בלכתם, והיה מעניק לכל אחד מהם נדבה מתאימה.

פעם אחת התארח אצלו הרבי, וכשראה את מעשיו, שבח מאוד את הכנסת האורחים שלו. בעל הבית, שהיה חסיד אמת, הרפין את ראשו ואמר, שהוא אינו מרגיש שמעשיו נעשים לגמרי בצורה אמתית, רק לשם המצוה. הוא חושש שיש לו פניות (מטרות) צדדיות (כמו למשל ספוק, כבוד וכדומה).

נענה הרבי ואמר: "אבל העניינים אוכלים באמת, בלי שום פניות צדדיות..." כלומר, כשעוזרים ליהודי, הדבר הכי חשוב הוא, לראות את התוצאה - מה קבל אותו יהודי, ומה הוא מרגיש.